

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w B. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. K. kwoty 291.700,84 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w postępowaniu upadłościowym Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w S. uznano wierzytelność powódki w kwocie 297.957,95 zł. Powódka została zaspokojona tylko w kwocie 6 257,11 zł, zatem do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem. Postępowanie upadłościowe obejmujące likwidację majątku spółki zostało zakończone postanowieniem z 29 czerwca 2016 r. Powódka podniosła też, że wierzytelności objęte tytułem wykonawczym, (a zgłoszone w postępowaniu upadłościowym), powstały w latach 2010 – 2011, a zatem w okresie pełnienia funkcji członka zarządu spółki przez pozwanego. Wobec tego zaistniały przesłanki uzasadniające odpowiedzialność członka zarządu spółki z uwagi na to, że w egzekucja w stosunku do spółki byłaby bezskuteczna. Powódka zarzuciła, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki był spóźniony zatem pozwany nie może zwolnić się z odpowiedzialności za długi spółki. Gdyby pozwany złożył wniosek o ogłoszenie upadłości we wrześniu 2009 r. to powódka z oczywistych względów nie współpracowałaby z pozwaną. Z ostrożności procesowej powódka jako alternatywną podstawę roszczenia podała art. 415 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podał, że w czasie gdy powstawały zobowiązania, z tytułu których powódka dochodzi szkody, sytuacja spółki nie była zagrożona bowiem spółka płaciła proporcjonalnie swoim wierzycielom. Podniósł też, w odniesieniu do twierdzeń powódki dotyczących okresu współpracy spółki z powódką, że trwała ona od 2008 r. aż do ostatniej wystawionej przez powódkę faktury. Na czas wskazywany przez powódkę jako właściwy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości powódka posiadała także zobowiązania wobec upadłej, a stan majątkowy spółki i możliwości spłaty powódki w 2009 r. do końca 2010 r. był tożsamy. Zaspokojenie powódki byłoby więc na takim samym poziomie. Pozwany wskazał, że na chwilę złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółka posiadała majątek z którego mogła zaspokoić bezsporne wierzytelności. Pozwany miał podstawy by sądzić, że w okresie wcześniejszym niż ten, w którym złożono wniosek o ogłoszenie upadłości, podstaw do takiego wnioskowania o upadłość nie było. Wobec tego, nawet gdyby wniosek został złożony wcześniej sytuacja powódki w zakresie stopnia zaspokojenia jej wierzytelności nie uległaby zmianie. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, który jego zdaniem, należy liczyć od 19 stycznia 2015 r. kiedy to powódka otrzymała od sądu upadłościowego informację o stanie postępowania upadłościowego, z której wynikało, że masa upadłości została niemalże całkowicie zlikwidowana i nie można oczekiwać już znacznych wpływów do niej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zostało zawiązane na podstawie umowy spółki z 2 lipca 1999 r. i wpisane do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 29 listopada 2001 r. K. K. został powołany do pełnienia funkcji członka zarządu 2 lipca 1999 r. Zarządzeniem z 14 grudnia 2013 r. K. K. został wykreślony ze składu zarządu Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w związku z uzyskaniem przez sąd rejestrowy informacji o prawomocnym skazaniu pozwanego za przestępstwo stanowiące przeszkodę w sprawowaniu zarządu. W 2008 r. spółka rozpoczęła współpracę z powódką, dokonując zakupu towaru z odroczonym terminem płatności. W ramach współpracy z powódką spółka miała limit kredytowy 300.000 zł.

Dowód: odpis z KRS (k. 22 - 25v.), zarządzenie z 14.12.2013 r. (k. 26 - 26v.), wydruk ze strony internetowej (k. 28 - 29), umowa spółki wraz ze wzorem podpisu (k. 31 - 34), zeznania pozwanego K. K. k. 277 – 278 .

W dniu 11 kwietnia 2011 r. Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości.

Na dzień 31 marca 2011 r. aktywa spółki wynosiły 3.483.118,49 zł zaś zobowiązania 2. 772.817,40 zł.

W okresie 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, tj. przed 11 kwietnia 2011 r. upadła spółka spłaciła na rzecz swoich wierzycieli łączną kwotę 2.465.380,46 zł, w tym kwota 223.922,03 zł stanowi wpłaty na rzecz powodowej spółki.

Zobowiązania upadłej spółki zgłoszone wraz z wnioskiem o ogłoszenie upadłości były wymagalne w 2010 i 2011 r. natomiast jedno zobowiązanie a mianowicie w stosunku do spółki (...) w Niemczech stało się wymagalne 26 września 2009 r.

Postanowieniem z 22 kwietnia 2011 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie ogłosił upadłość Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. obejmującą likwidację majątku dłużnika (sygn. akt XII GU 39/11) wskazując, że majątek dłużnika wystarcza na zaspokojenie wierzycieli w stu procentach.

W postępowaniu tym powódka zgłosiła wierzytelności w łącznej kwocie 297 957,95 zł, które wynikały z faktur VAT, z których najstarsze były wymagalne od 14 września 2010 r., zaś ostatnie od 6 maja 2011 r.

Powyższe wierzytelności zostały uznane i uwzględnione na uzupełniającej liście wierzytelności przez syndyka masy upadłości w kategorii IV. Lista wierzytelności została zatwierdzona postanowieniem z 19 marca 2012 r. i opatrzona klauzulą wykonalności 25 maja 2017 r.

W toku postępowania upadłościowego powódka na poczet wierzytelności otrzymała kwotę 6 257,11 zł.

Dowód: wyciąg z listy wierzytelności (k. 13), postanowienie z 22.04.2011 r. z uzasadnieniem (k. 14 - 15), zgłoszenie wierzytelności (k. 16 - 21), odpis z KRS (k. 22 - 25v.), spis wierzycieli (k. 103 - 115), oświadczenie o spłatach wierzytelności (k. 116 - 129), wniosek o ogłoszenie upadłości (k. 130 - 135), bilans (k. 154), rachunek zysków i strat (k. 155)

Postanowieniem z 23 sierpnia 2012 r. został zatwierdzony częściowy plan podziału funduszków masy upadłości z 8 czerwca 2021 r., obejmujący kategorie I, II i III. Suma podlegająca podziałowi wynosiła 119.027,00 zł zaś fundusze masy upadłości wynosiły 234.945,28 zł. Pozostawiono w masie upadłości kwotę 115.918,28 zł celem zapewnienia środków niezbędnych do prowadzenia postępowania upadłościowego. Częściowy plan podziału został wykonany do września 2012 r.

Dowód: postanowienie z 23.08.2012 r. (k. 136), częściowy plan podziału (k. 137 - 141), pismo z 10.09.2012 r. (k. 156).

W piśmie z 24 maja 2014 r. powódka zwróciła się do sądu upadłościowego o udzielenie informacji o stanie tego postępowania. W odpowiedzi sąd upadłościowy w piśmie z 6 czerwca 2014 r. poinformował powódkę, że została sporządzona lista wierzytelności oraz częściowy plan podziału funduszków masy upadłości oraz, że syndyk prowadzi windykację należności upadłego, a cały majątek ruchomy został zajęty. Nadto, doręczono powódce wyciąg z listy wierzytelności.

Dowód: pismo z 24.05.2014 r. (k. 225), pismo z 3.06.2014 r. z wyciągiem z listy wierzytelności (k. 226 - 227).

W piśmie z 26 listopada 2014 r. powódka zwróciła się do sądu upadłościowego o udzielenie informacji o stanie tego postępowania oraz o doręczenie planu podziału funduszków masy upadłości. W odpowiedzi sąd upadłościowy w piśmie z 19 stycznia 2015 r. poinformował powódkę, że trwa likwidacja ostatniego składnika masy upadłości w postaci wierzytelności wobec upadłego oraz doręczył kopię częściowego planu podziału.

Dowód: pismo z 26.11.2014 r. (k. 236), pismo z 19.01.2015 r. (k. 237).

Postanowieniem z 24 marca 2016 r. został zatwierdzony ostateczny plan funduszków masy upadłości z 14 stycznia 2016 r. obejmujący kategorię IV. Suma podlegająca podziałowi wynosiła 26 004,55 zł zaś fundusze masy upadłości wynosiły 35 502,59 zł. W masie upadłości pozostawiono kwotę 9 498,04 zł celem zapewnienia środków niezbędnych do prowadzenia postępowania upadłościowego.

Dowód: postanowienie z 24.03.2016 r. (k. 142), ostateczny plan podziału (k. 143 - 153).

W toku postępowania upadłościowego syndyk masy upadłości sporządzał sprawozdania okresowe i rachunkowe, w których wskazywał stan masy upadłości za każdy okres sprawozdawczy.

Dowód: sprawozdania okresowe i rachunkowe (k. 157 - 225, 228 - 236, 238 - 255).

Postanowieniem z 29 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Dowód: postanowienie z 29.06.2016 r. (k. 27).

W piśmie z 19 stycznia 2018 r. powódka wezwała pozwanego K. K. do zapłaty kwoty 291 700,84 zł w terminie 14 dni.

Korespondencja kierowana do pozwanego została zwrócona do powódki po awizacji w dniu 25 stycznia 2018 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 35 - 35v) z potwierdzeniem nadania oraz kserokopią koperty (k. 35 - 37).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo oparte jest na przepisie art. 299 k.s.h., który w § 1 stanowi, że

jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody(§ 2).

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z o.o. ma charakter sankcji za, prowadzące do bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, nieprawidłowości w kierowaniu jej sprawami, a wyrazem tych nieprawidłowości jest niezłożenie we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania zapobiegającego upadłości. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale 7 sędziów z 7 listopada 2008 r. (III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz. 20), do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu (art. 299 k.s.h.) mają zastosowanie przepisy o naprawieniu szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym. Regulacja zawarta w przepisie art. 299 k.s.h. to szczególny przypadek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej na zasadzie winy. Specyfika tego rodzaju odpowiedzialności odszkodowawczej przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swojej wierzytelności od spółki, nie musi na zasadach ogólnych dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarczające jest przedłożenie tytułu egzekucyjnego stwierdzającego istnienie zobowiązania spółki oraz wykazanie, że egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna, choć przyjmuje się, że ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu.

Z omawianej regulacji wynika także na rzecz wierzyciela domniemanie poniesienia szkody w wysokości niewyegzekwowanej wobec spółki wierzytelności. Dodać należy, że domniemaniami w świetle regulacji art. 299 k.s.h. są objęte również: związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka

zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz zawinięcie przez członka zarządu niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Strona powodowa wykazała te przesłanki, które była zobowiązana udowodnić w świetle przepisu art. 299 §1 k.s.h. Niesporny był fakt sprawowania przez pozwanego funkcji członka zarządu spółki (...) w czasie, kiedy powstały niezaspokojone wierzytelności powoda. Nie było też przedmiotem sporu dysponowanie przez powoda tytułem egzekucyjnym w postaci wyciągu z listy wierzytelności sporządzonej w postępowaniu upadłościowym wobec spółki. Udowodniono także bezskuteczność egzekucji wobec spółki, o czym świadczy jednoznacznie fakt zakończenia postępowania upadłościowego bez całkowitego zaspokojenia wierzyciela.

Fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ustalono na podstawie dokumentów, których autentyczność nie była kwestionowana. Brak było też podstaw do odmówienia wiarygodności zeznaniom powoda, w szczególności co do zakresu współpracy z powodową spółką. Jedynie w części, w jakiej zeznania te odnosiły się do spłaty większości zobowiązań zaciągniętych w 2010 r., za miarodajne przyjęto ustalenia zawarte w uzasadnieniu postanowienia o ogłoszeniu upadłości, znajdujące odzwierciedlenie w spisie wierzycieli.

Na pozwanym spoczywał ciężar dowodu wystąpienia przesłanek, które pozwoliłyby mu uwolnić się od odpowiedzialności. W tym zakresie pozwany w szczególności wskazywał na to, iż - wbrew twierdzeniom pozwu, złożył we właściwym czasie wniosek o ogłoszenie upadłości. Materiał dowodowy zebrany sprawie nie dawał jednak, zdaniem Sądu, podstaw do przyjęcia tego stanowiska.

Zgodnie bowiem z art. 21 ust. 1 Prawa upadłościowego, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r., dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Przepis art. 10 stanowił zaś, że upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. W myśl przepisu art. 11 ust. 1 dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje (ust. 2).

Sąd pominął dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości zmierzający do ustalenia, kiedy spółka (...)K” zaprzestała regulowania swych zobowiązań oraz kiedy zobowiązania spółki przekroczyły wartość jej majątku. Przeprowadzenie tego dowodu okazało się niemożliwe przede wszystkim z powodu wybrakowania przez (...) dokumentacji księgowej spółki (...)K”. Biegły wyjaśnił w piśmie z dnia 1 czerwca 2021 r., że w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy nie jest w stanie sporządzić opinii, mimo samodzielnych prób uzyskania dodatkowych materiałów. W odpowiedzi na zarządzenia Przewodniczącego pozwany nie złożył dalszych dokumentów, które mogłyby posłużyć za materiał do opracowania opinii, ani też ewentualnych wniosków zmierzających do ich uzyskania. Brak było przy tym podstaw do zobowiązania biegłego do dokonywania poszukiwań materiału, który miałby być przedmiotem jego badania.

Dokumenty dołączone do odpowiedzi na pozew, w szczególności sprawozdanie finansowe za 2009 r., bilans na dzień 31 03.2010 r., mogą co najwyżej świadczyć o tym, że na dzień sporządzania tych dokumentów nie została spełniona przesłanka nadwyżki zobowiązań nad wartością majątku spółki (art. 11 ust. 2 Prawa upadłościowego i naprawczego). Tej przesłanki upadłości nie stwierdzono zresztą w uzasadnieniu postanowienia z dnia 22 kwietnia 2011 r. Nie wyklucza to jednak występowania przesłanki przejawiającej się w niewykonywaniu wymagalnych zobowiązań. Abstrahując od jednego zobowiązania spółki pochodzącego z 2009 r., stwierdzić trzeba, iż już ze spisu wierzycieli dołączonego do wniosku o ogłoszenie upadłości wynika, że spółka miała niewykonane zobowiązania pochodzące z kwietnia, czerwca, sierpnia 2010 r. (k. 108); większość wymagalnych zobowiązań spółki powstała zaś jesienią 2010 r. Tym samym nie sposób przyjąć, by pozwany wykazał złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie. Biorąc pod uwagę regulacje dotyczące dwutygodniowego terminu na złożenie wniosku, pozwany uwolniłby się od

odpowiedzialności jedynie w przypadku, gdyby zaprzestanie wykonywania zobowiązań nastąpiło dopiero w marcu 2011 r. Takiego wniosku nie można zaś ze złożonych dokumentów wysnuć.

Pozwany nie wykazał nadto twierdzeń podniesionych w odpowiedzi na pozew, a mianowicie, iż w przypadku wcześniejszego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości stopień zaspokojenia wierzytelności powódki byłby taki sam, co oznaczałoby brak szkody po stronie powódki. W tym zakresie Sąd podzielił argumentację strony powodowej, zgodnie z którą w przypadku gdyby doszło do wcześniejszego złożenia wniosku o upadłość, w szczególności przed wrześniem 2010 r., wierzytelności powódki (pochodzące z okresu wrzesień 2010 r. - maja 2011 r.) w ogóle by nie powstały. Nie zmienia tego wniosku fakt, iż powódka sprzedawała towar spółce (...) przez okres ponadpółroczny, poprzedzający złożenie wniosku o upadłość, skoro nie towarzyszyła temu wiedza o sytuacji finansowej powódki i ostatecznie złożonym wniosku o ogłoszenie upadłości. Nawet gdyby powódka powzięła wiedzę o wniosku zgłoszonym jesienią 2010 r. także dopiero po ogłoszeniu upadłości, wysokość niezaspokojonych wierzytelności wobec spółki, (a tym samym rozmiar szkody), byłaby niższa.

Nietrafny okazał się także zarzut przedawnienia roszczenia. Dla roszczenia wskazanego w art. 299 §1 k.s.h. zastosowanie znajduje przepis art. 442¹ §1 k.c., który przewiduje trzyletni termin dla roszczeń o naprawienie szkody z tytułu czynu niedozwolonego. Termin ten liczony jest przy tym od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie oraz osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W przypadku powództw opartych na przepisie art. 299 k.s.h. uzyskanie informacji o szkodzie łączy się natomiast z powzięciem przez wierzyciela wiedzy, która pozwala uznać, że egzekucja prowadzona z majątku spółki okaże się bezskuteczna. Stan ten wiąże się często z umorzeniem postępowania egzekucyjnego, niemniej jednak nie jest to reguła bezwzględna; zauważa się bowiem, że w zależności od okoliczności konkretnej sprawy świadomość wierzyciela co do niemożności uzyskania zaspokojenia z majątku spółki może wynikać z innych okoliczności (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2021 r. I CSK 519/20 (L.))

W orzecznictwie wskazuje się nadto (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 25 marca 2015 r. , II CSK 402/14), że nie zawsze tym momentem, w którym można mówić o bezskuteczności egzekucji, jest dopiero chwila zakończenia postępowania upadłościowego, gdyż analiza przebiegu postępowania upadłościowego może jeszcze przed jego formalnym zakończeniem wskazywać w sposób niebudzący wątpliwości na brak możliwości zaspokojenia z masy upadłości. Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 8 września 2017 r., I ACa 433/17, przyjęto, że nic nie stoi na przeszkodzie w ustaleniu, że przesłanka bezskuteczności egzekucji została wykazana, jeżeli z okoliczności stanu faktycznego wynika, że pomimo wciąż trwającego postępowania upadłościowego nie jest możliwe wyegzekwowanie należności danego wierzyciela. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano dla przykładu sytuacje, w których występuje pewność, że majątek masy upadłości nie pozwoli na pełne zaspokojenie wierzycieli korzystających z pierwszeństwa w zaspokojeniu w stosunku do wierzytelności wierzyciela - powoda w sprawie wytoczonej na podstawie art. 299 KSH, a zatem wierzyciel, którego wierzytelność nie korzysta z pierwszeństwa zaspokojenia, nie uzyska zapłaty nawet w części, a rzeczywistym celem postępowania upadłościowego jest doprowadzenie do częściowego zaspokojenia tych wierzycieli, których wierzytelności korzystają z pierwszeństwa.

W ocenie Sądu okoliczności rozpoznawanej sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, że wierzyciel mógł, nie czekając na zakończenie postępowania upadłościowego, wystąpić z powództwem wobec pozwanego członka zarządu.

Po pierwsze, podkreślenia wymaga, że powód nie dysponował przed zakończeniem postępowania upadłościowego tytułem egzekucyjnym wobec spółki (...).K”. Tymczasem posiadanie takiego tytułu egzekucyjnego jest niezbędną przesłanką powództwa opartego na przepisie art. 299 §1 k.s.h. Zgodnie zaś z art. 264 ust. 1 Prawa upadłościowego wyciąg z zatwierdzonej przez sędziego-komisarza listy wierzytelności, zawierający oznaczenie wierzytelności oraz sumy otrzymanej na jej poczet przez wierzyciela, jest tytułem egzekucyjnym przeciwko upadłemu dopiero po zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego. Tym samym dopiero z tą chwilą można mówić o wystąpieniu przesłanek do wytoczenia powództwa wobec członka zarządu.

Ponadto, nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja pozwanego, według której z chwilą otrzymania przez powódkę informacji z sądu upadłościowego zawartej w piśmie z 19.01.2015 r., powódka miała świadomość, że jej wierzytelność nie zostanie zaspokojona, a tym samym, że egzekucja jest bezskuteczna.

Zauważyć trzeba, że powódka dwukrotnie zwracała się do sądu upadłościowego z prośbą o przekazanie informacji na temat przebiegu tego postępowania. Z pisma z 3 czerwca 2014 r. powódka powzięła informację, iż sporządzono częściowy plan podziału oraz zbyto majątek ruchomy i prowadzona jest windykacja należności spółki. Wraz z pismem z 19 stycznia 2015 r. powódka otrzymała kopię planu częściowego podziału oraz informację, iż syndyk prowadzi postępowanie oparte na art. 127 Prawa upadłościowego w ramach likwidacji wierzytelności upadłego (k. 237). Z częściowego planu podziału wynikało zaś, że wierzyciele z kategorii I – III zostali zaspokojeni w 100 %. Nieznana przy tym była wysokość tej wierzytelności, a tym bardziej przewidywane skutki postępowania. W tej sytuacji nie sposób mówić, by powódka (wierzyciel w kategorii IV) mogła uzyskać na tej podstawie przekonanie o braku szans na zaspokojenie własnej wierzytelności. Analiza sprawozdań rachunkowych składanych przez syndyka świadczy o tym, że stan środków masy ulegał zmianie. W tej sytuacji nie można było mówić bezskuteczności egzekucji (a tym samym szkodzie powódki) w czasie, kiedy były szanse na co najmniej częściowe zaspokojenie pozostałej wierzytelności wobec spółki (...)K.” i tym samym ograniczenie zakresu tej szkody. Pewność co do braku zaspokojenia części wierzytelności powódka mogła uzyskać najwcześniej po zatwierdzeniu ostatecznego planu podziału, co nastąpiło dopiero 24.03.2016 r. (k.142) W przypadku wystąpienia już w 2015 r. z powództwem przeciwko członkowi zarządu powódka narażała się na przegranie procesu opartego na przepisie art. 299 k.s.h., zarówno z uwagi na brak tytułu egzekucyjnego wobec spółki, jak i brak spełnienia przesłanki bezskuteczności egzekucji.

Zauważyć jednocześnie trzeba, że stan faktyczny omawianej sprawy przedstawia się odmiennie od stanu, na podstawie którego Sąd Najwyższy wydał wyrok z 22 marca 2019 r. w sprawie I CSK 96/18, w którym przyjęto, że termin przedawnienia roszczenia przewidzianego w art. 299 § 1 i 2 KSH musi być liczony od zaistnienia uświadomionego przez wierzyciela stanu, który można w ten sposób zakwalifikować. W sprawie tej strona uzyskała bowiem wiedzę o kondycji gospodarczej wierzyciela z faktu umorzenia bezskutecznego postępowania egzekucyjnego prowadzonego wcześniej w celu wyegzekwowania innej wierzytelności.

W konsekwencji, wobec tego, iż postępowanie upadłościowe wobec spółki (...)K. zostało zakończone postanowieniem z dnia 29 czerwca 2016 r., zaś pozew wniesiono w dniu 2 lipca 2018 r., zarzut przedawnienia uznać należało za nietrafny.

Mając na uwadze przytoczoną argumentację sąd uwzględnił powództwo co do należności głównej w całości. Na podstawie art. 481 k.c. zasądzono od pozwanego odsetki za opóźnienie. Stan opóźnienia w spełnieniu świadczenia powstał, zdaniem sądu, dopiero po upływie terminu 7 dni od doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (w dniu 18.11.2019 r.), spełniającego w tym przypadku rolę wezwania do zapłaty. W związku z tym powództwo co do odsetek za okres od 18 listopada 2018 r. (wniesienie pozwu) do 25 listopada 2019 r.

W oparciu o przepisy art. 98 §1 i 3 k.p.c. rozstrzygnięto o kosztach postępowania. W skład tych kosztów wchodziły : opłata od pozwu 14.586 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika, którego wysokość ustalono na podstawie §2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 1800 ze zm.).